

Streda 32. týždňa

Lk 17,11-19

Vďačnosť

Upozorniť veriacich na to, že „bežné dary“ nie sú „bežné“

Ak sme niekedy veľmi potrebovali nejakú vec a dostala sa nám, iste sme boli za ňu veľmi vďační. Je prirodzené pre normálneho človeka, že vie ďakovať za dary. Predstavme si človeka, ktorý sa dlho trápí, pretože má bolesti a lekári mu nevedia pomôcť. Či nebude vďačný tomu, kto mu pomôže?!

Zdá sa to také samozrejmé, a predsa vidíme, že nie vždy je to tak. V evanjeliu sme počuli o dare Ježiša pre desiatich malomocných. Veľmi ich trápila zákerná choroba. Nemohli žiť so svojimi súkmeňovcami a museli sa zdržiavať mimo miest a dedín, aby niekoho nenakazili. Dovoľali sa o Ježišovi a čakali naň. Dúfali, že im pomôže. Tak sa aj stalo. Čakali by sme, že po uzdravení ich prvá reakcia bude vyjadrenie vďačnosti Ježišovi. Vidíme však, že nie všetci si naň spomenuli. Vlastne len jeden a aj to bol Samaritán.

Tento obraz nepatrí len do minulosti. Dnes by sme mohli hovoriť o viacerých podobných situáciách v našom živote. Ibaže nám mnohé dary, ktoré dostávame, už pripadajú akosi samozrejmé. Ak dostávame niečo bez vlastnej zásluhy, je to dar, za ktorý treba ďakovať. Či sme nikdy neprijali žiaden dar, aby sme nikomu nemuseli ďakovať?! Nemyslíme tu len na výnimočné veci, ktoré sa nám môžu dostať. Veď každé dobro, každá minúta života je darom Boha pre nás. Mnoho dobra dostávame od Boha skrze našich blízkych, najmä cez rodičov. Je potrebné preto ďakovať aj Bohu aj ľuďom.

Našu vďačnosť má byť vidieť. Premeňme vďačnú myseľ na slová a na skutky, ktoré budú vyjadrovať náš postoj voči Bohu i blízkym. Ozajstný, nefalšovaný prejav vďaky sa musí ukázať v živote.

Piere Lefevre spomína jednu poučnú udalosť.

V rozhlasovej súťaži bola takáto otázka: „Ktorá je najkrajšia veta, akú môže žena vôbec počuť?“ Po dlhom rozhodovaní prvú cenu získala istá mladá žena. „Najkrajšia veta,“ povedala „akú žena vôbec môže počuť, je, keď sa dieťa v noci o tretej rozplače a manžel povie: „Ostaň ležať, už idem“.“¹

Manželka v spomínanom príbehu pocítila vďačnosť manžela. On vedel oceniť jej prácu, vedel jej byť za ňu vďačný a premenil to do konkrétneho skutku. Keby

¹ Porov.: LEFÈVRE, P.: *Velké pravdy v malých příběhoch*. Bratislava : LÚČ, 1994, s. 162.

len hovoril o tom, aká je jej práca náročná, a ako to na ňu musí vplývať, to by bolo málo.

Učme sa aj my konať tak, aby naše okolie vedelo o tom, že sme im vďační za to, čo pre nás robia. Vážme si dary a ďakujme za nich. Pritom si uvedomme, že dar to je aj úsmev, dobré slovo, prichystané raňajky a mnoho iných drobných vecí.

Amen.

WWW.EVANJELIUMSLOVAKIA.SK